

1

‘Zie je dat?’ Bens fluisterende stem was zo zacht dat Noël hem nauwelijks verstond. ‘Het raam naast de lerarenkamer staat open. Die sukkels hebben niet eens gemerkt dat we het open hebben gezet.’

‘Ja, en?’ vroeg Noël. ‘Wat hebben wij daaraan?’

Ben porde hem met een elleboog in zijn zij. ‘Man, hé! Daar kunnen we door naar binnen klimmen!’

‘Waarom zouden we dat doen?’ vroeg Noël. ‘Het is al erg genoeg dat we overdag op school rond moeten hangen. Ik hoef er niet ’s nachts ook nog naar binnen.’

‘Jongen, denk toch eens na. We gaan naar de lerarenkamer. Het slot van de deur is geen probleem; dat krijg ik wel open. Volgende week hebben we proefwerken wiskunde en natuurkunde. Misschien vinden we de opgaven wel. Of nog beter: de antwoorden.’

‘Vergeet het maar,’ zei Noël. ‘Ik heb al een waarschuwing gehad. Als ze ons betrappen, word ik van school gestuurd.’

‘Wie moet ons dan betrappen?’ Ben spreidde zijn armen en draaide een rondje. ‘De school is leeg, er is hier niemand. En als er iemand komt, rennen we gewoon weg.’

Noël schudde zijn hoofd. ‘Echt niet.’

‘Kom op,’ zei Ben. ‘Ik sta een vijf voor wiskunde en natuurkunde. Als we die proefwerken vinden, ben ik gered.’

Voor Noël daar iets tegenin kon brengen, viel er plotseling een balletje uit de lucht naar beneden, dat precies voor zijn voeten neerkwam. Zonder erbij na te denken bukte hij om het op te rapen. Hij bekeek het balletje in het licht van de straatlantaarn aan de rand van het schoolplein.

Het balletje bestond uit haren en was grijs en zacht, maar er stak ook iets hards en wits uit.

Noël trok eraan en zag dat het een botje was. Hij bekeek het nieuwsgierig. En toen zag hij de lange dunne muizenstaart, die ook uit het balletje hing.

‘Wat is dat voor smerigs?’ vroeg Ben.

Noël liet de uilenbal vallen en keek naar boven, de duisternis in waaruit de bal omlaag was gevallen. Hij kromp geschrokken ineen toen hij de gele ogen zag. Op de dakgoot van het schoolgebouw zat een grote vogel naar Noël te kijken. Ondanks het slechte licht herkende Noël hem meteen. De puntige, kromme snavel, de gevederde oren die van de kop af stonden, het ronde gezicht – er was geen twijfel mogelijk: het was de uil van het skikamp.

De vogel had het balletje naar hem toe gegooid. Een uilenbal van veren, vacht en botjes, die hij had uitgebraakt.

De gele ogen leken door Noël heen te kijken. Hij wilde zijn blik van de vogel afwenden, maar dat lukte niet. En toen hoorde hij de stem weer in zijn hoofd.

'Nooo-eeel,' kraste die.

De vogel had zijn snavel niet bewogen en toch wist Noël heel zeker dat het zijn stem was.

'Ga weg!' zei hij zacht.

'Hè?' vroeg Ben.

'Jij niet,' zei Noël.

'Zit daar iets?' Ben keek nu ook naar boven, maar hij stond precies onder de dakgoot en kon de vogel niet zien.

'Het is zover, Noël,' fluisterde de stem.

'Nou, wat doe je?' vroeg Ben tegelijk.

'Ik weet het niet,' antwoordde Noël. Ook zonder naar boven te kijken voelde hij de messcherpe blik van de uil.

'Maar ik wel,' zei Ben. 'Zonder jou kan ik het niet. Je moet me helpen. Bovendien heb je nog wel iets goed te maken.'

'Over een paar dagen gaat het gebeuren,' fluisterde de stem.
'Zorg dat je er klaar voor bent.'

Wat had dat nou te betekenen? Deze keer sprak Noël de vraag niet uit. Hij wilde niets meer horen. Het liefst had hij zijn oren dichtgehouden, maar dat had geen zin, want de stem zat in zijn hoofd.

'Ga nu naar huis, Noël,' fluisterde de stem.

Laat me met rust, dacht Noël. Ga weg! Hij pakte een flinke kiezelsteen van de grond op en gooide die in de richting van het dak. De steen knalde tegen de dakgoot en viel pal naast Ben op de grond neer. Ben sprong geschrokken opzij.

‘Ben je gek geworden?’ fluisterde hij boos.

‘*Ga naar huis,*’ hoorde Noël de stem weer fluisteren.

Toen hij opkeek, zag hij dat de uil zijn reusachtige vleugels spreidde en geluidloos door het donker wegzweefde. Noël keek hem met een mengeling van opluchting en onbehagen na.

‘Goed dan,’ zei hij toen. ‘Ik ga mee.’

Ben klom als eerste naar binnen en Noël volgde hem. Toen hij in de gang naast de lerarenkamer van de vensterbank sprong, zag hij Lennart. Die stond met zijn armen over elkaar tegen de muur, met een grijns op zijn gezicht.

Noël reageerde meteen: hij draaide zich om en wilde terug naar buiten klimmen, maar voor hij kon vluchten, hadden Ben en Lennart hem al vastgepakt.

‘Zijn jullie gek geworden? Laat me los!’ Noël probeerde hen te schoppen, maar het haalde niets uit.

Zij waren met z’n tweeën en hij was alleen.

Ben trok de deur van het scheikundelokaal open, Lennart duwde hem naar binnen en daarna gooiden ze de deur dicht en deden hem op slot.

‘Groeten aan Sandrine!’ hoorde Noël Ben nog roepen, daarna renden ze weg.

‘Kom terug, verdomme!’ Noël ramde met zijn vuisten tegen de deur. Maar hij wist heel goed dat het zinloos was. Ze zouden niet terugkomen.

Het scheikundelokaal was op de begane grond, maar natuurlijk waren de ramen op slot. Noël zat opgesloten. Hij leunde met zijn rug tegen de muur en liet zich op zijn hurken zakken.

Had hij nou maar naar de uil geluisterd. Of naar zijn eigen intuïtie. Hij had al het gevoel gehad dat Ben iets rottigs van plan was. En toch had hij zich door hem laten bedonderen.

‘We moeten weer eens iets samen doen,’ had Ben vanmorgen in de pauze tegen Noël gezegd. ‘Heb je daar zin in?’

Dat had Noël niet. Vroeger waren Ben en hij vrienden geweest, maar sinds Lennart bij hen in de klas zat en constant met Ben samen was, was Ben erg veranderd. Noël kon niet meer met hem overweg. Maar na dat gedoe met Sandrine had Noël het gevoel dat hij Ben iets verschuldigd was. Dus had hij ja gezegd.

Hij was die avond naar hem toe gegaan, ze hadden even zitten gamen en toen het donker werd, had Ben Noël overgehaald mee te gaan naar de school.

‘Ik heb een vet cool idee, wat we daar kunnen doen,’ had hij gezegd. ‘Het duurt echt niet lang.’

Hoe zouden Ben en Lennart aan de sleutel van het scheikundelokaal gekomen zijn?

Het doet er ook niet toe, dacht Noël. Hij zat hier vast en moest eruit. Dat was het enige wat telde.

Hij moest de ramen open krijgen. Zouden Lennart en Ben de sleutels eraf hebben gehaald en mee hebben genomen? Waarschijnlijk niet, dacht Noël. Ze moesten hier ergens in het lokaal liggen. En hij zou ze vinden.

Daar had hij wel licht voor nodig. Maar als hij de lamp aan deed, was dat vanuit de huizen achter het schoolplein te zien. En stel dat een van de burens zich afvroeg waarom er ’s nachts iemand in de school was en de politie belde?

Alsjeblieft niet. Na het voorval tijdens het skikamp was Noël gewaarschuwd: als er weer zoiets gebeurde, werd hij van school getrapt.

Op de werktafel stond een bunsenbrander. Dat was bijna net zo goed als een zaklamp. Als je tenminste vuur had.

Meneer Meuser, hun scheikundeleraar, gooide de aansteker altijd in de la onder de werktafel. Noël trok de la open en voelde. Yes!

Hij koppelde de gas slang aan de aansluiting op de muur, draaide de kraan open en opende het ventiel van de brander. Toen hij de aansteker erbij hield, schoot er een blauw-gele steekvlam uit de brander. Hij draaide het ventiel een beetje dicht. De vlam werd kleiner. Perfect. Nu alleen nog de sleutels vinden.

Noël opende de ladekast naast het raam. In de bovenste la lagen stiften en memoblaadjes. Hij schoof hem weer dicht en probeerde de volgende.

Op dat moment schrok hij van een doffe klap tegen de ruit. Buiten op de vensterbank, maar een halve meter bij hem vandaan, zat de uil met zijn gele ogen naar hem te kijken.

Van schrik zette Noël een stap naar achteren. Daarbij stootte hij de bunsenbrander om. Die viel van de tafel in een prullenbak vol papier, dat meteen begon te branden. En voordat Noël kon reageren, sprong het vuur over naar de gordijnen.

Het vrat zich door de stof heen, sprong naar de planken vol boeken. Twee minuten later stond alles om hem heen in brand.

De rook vulde het klaslokaal, prikte in Noëls ogen, drong zijn mond en neus binnen en kroop in zijn longen.

Hij deinsde hoestend achteruit naar de deur en vroeg zich af

of hij ertegen moest schoppen, maar het had geen zin. Zo zou hij de deur niet open krijgen. En Ben en Lennart waren vast en zeker al weg.

Zijn blik dwaalde door het lokaal, waar het nu niet meer donker was. De vlammen doopten alles in een hels flakkerend, oranjerood licht. De boekenplanken brandden fel. Nog even en het papier was verbrand, maar het vuur had honger. Het flakkerde, knerpte, kraakte; het wilde meer.

De rook brandde in zijn ogen, maar hij dwong zich ze open te houden.

Toen dacht hij aan de wasbak naast het bureau van de leraar. Misschien was die zijn redding. Om er te komen moest hij langs de brandende boekenplanken. Noël hield zijn adem in en rende gebukt door het lokaal. Hij voelde de verzengende hitte op zijn gezicht.

Op de gang ging eindelijk het brandalarm af – een schel, doordringend gejang. In films spetterde er dan altijd meteen water uit sprinklers aan het plafond, maar de school had geen blusinstallatie. Hopelijk was het alarm in elk geval rechtstreeks met de brandweerkazerne verbonden. Maar voordat de bluswagens hier zouden aankomen, zou het voor Noël al te laat zijn.

Hij was nu bij de wasbak en wilde de kraan opendraaien. Maar toen zijn hand het metaal aanraakte, trok hij hem met een gil terug. De kraan was gloeiend heet.

Hij trok de handdoek van het haakje aan de muur en wikkelde die om zijn rechterhand. Zo draaide hij de kraan open. Het water spoot er sissend uit en doordrenkte de handdoek, die hij onder de straal hield.

Tegelijk zag hij het spoor van vlammen, dat langs de muur naar de hoge metalen kast kroop waarin de leraren de chemicaliën bewaarden. Noël had geen idee wat daar precies in zat, maar als de kast vlamvatte, vloog alles in de lucht, dat wist hij zeker.

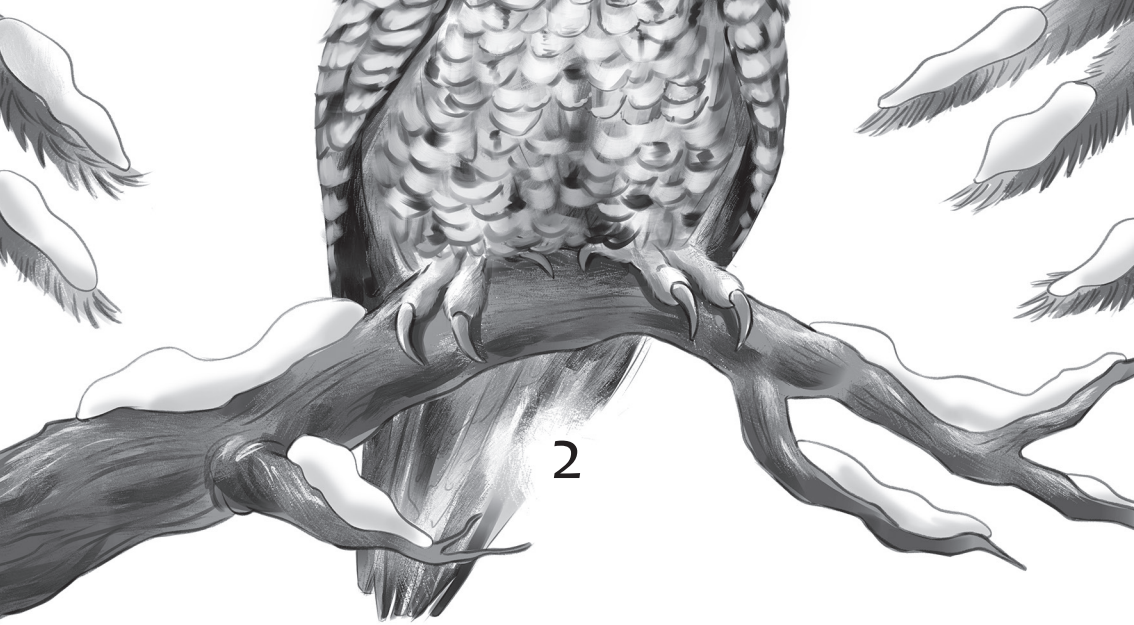
Hij drukte de natte handdoek tegen zijn mond en neus en rende ervandoor. De vlammen in, naar de enige mogelijke uitweg: het dichte raam.

Noël liet de handdoek vallen, balde zijn hand tot een vuist en stootte hem uit alle macht tegen de ruit. Hij voelde de pijn niet toen het glas door de klap versplinterde. Snel duwde hij de scherven opzij om het gat groter te maken. Een paar scherpe splinters boorden zich in zijn huid, maar ook daarvan voelde hij niets.

Door de opening stroomde koele avondlucht naar binnen; brandstof voor het vuur, dat enthousiast verder oplaaide.

Noël sprong op de vensterbank en dook naar buiten.

Op hetzelfde moment explodeerde achter hem de kast met chemicaliën.

2

Toen Noël over het schoolplein strompelde, stopte er net een brandweerwagen met een blauw zwaailicht en gillende sirene voor de school. Nog twee bluswagens reden het schoolterrein op en stopten voor de brandende zijvleugel. De vlammen schoten uit het kapotte raam van het scheikundelokaal en er walmde rook naar buiten.

Noël had inmiddels de struiken bij het gymlokaal bereikt. Pas nu dacht hij weer aan de uil. Die was nergens te zien. Maar dat hoefde niets te betekenen. Het was tenslotte al donker. De vogel kon zich overal verbergen. Misschien zat hij wel ergens heel dichtbij, in de takken van de struiken of op de dakrand van het gymlokaal.

Ik moet hier weg, dacht Noël.

Maar het lukte niet.

Hij had het gevoel dat zijn hele lichaam in brand stond. Hij

was vreselijk duizelig en kreeg geen lucht. In de schaduw van de struiken zakte hij hoestend door zijn knieën en viel toen op de grond.

Zijn rechterhand bloedde en ook zijn rechterbroekspijp was donker verkleurd door bloed. Hij moest bij zijn sprong uit het raam gewond zijn geraakt aan zijn bovenbeen.

Zijn handpalmen voelden aan alsof hij ze op een hete kachel had gelegd. Hij drukte ze tegen het koele, vochtige gras onder hem en liet zijn hoofd achterover zakken.

Die druk in zijn hoofd, het gedreun, gebonk en het branden waren het ergste. Alsof zijn hersenen op het punt stonden te smelten.

De sirenes waren verstomd, de brandweermannen hadden hun blusslangen uitgerold en probeerden te redden wat er te redden viel.

Noël tuurde het donker boven hem in. Van de uil ontbrak elk spoor. Misschien bestond hij niet eens en had Noël zich hem alleen maar ingebeeld.

Ik moet hier weg, dacht hij weer. Maar hij wist dat hij niet kon opstaan. De duizeligheid, de vreselijke pijn. Hij moest uitrusten, al was het maar een paar minuten.

Noël ademde de koele avondlucht in en dacht aan Ben. Die was kennelijk al die tijd al van plan geweest wraak op hem te nemen. En Lennart had hem geholpen omdat die het leuk vond anderen te pesten. Waarschijnlijk kwam het idee voor de gemene actie zelfs uit zijn koker.

Groeten aan Sandrine.

Sandrine zat een klas lager dan zij. Ze was blond en had schattige zomersproetjes en groene ogen. Ben was sinds een half jaar vreselijk verliefd op haar. Hij had alles geprobeerd om haar aandacht te trekken. Helaas wilde Sandrine niets van Ben weten. Ze had alleen maar belangstelling voor Noël.

Noël vond Sandrine aardig, maar meer ook niet. Hij zou nooit iets met haar begonnen zijn, alleen al vanwege Ben. Maar toen kwam Bens verjaardag en Sandrine was natuurlijk ook uitgenodigd. De hele avond had Ben achter Sandrine aan gelopen... en Sandrine achter Noël. Op een gegeven moment had Noël er genoeg van en besloot hij naar huis te gaan.

De smalle logeerkamer naast de voordeur diende als garderobe. Noël had net zijn jas uit een grote stapel kleren getrokken en wilde hem aantrekken toen Sandrine de kamer in kwam.

‘Hoi,’ zei ze, en ze leunde met haar rug tegen de muur.

‘Hoi,’ zei Noël. ‘Of beter gezegd: doe. Ik ga ervandoor.’

‘Zeker weten?’ fluisterde Sandrine. Haar groene ogen glansden.

‘Ja.’ Noël greep naar de deurklink, maar Sandrine maakte geen aanstalten om opzij te gaan. Integendeel, ze ging recht voor Noël staan. Ze was een stuk kleiner dan hij. Haar blonde haar rook naar appelshampoo. Hij zag dat ze een beetje trilde.

‘Wacht even,’ fluisterde ze en toen legde ze haar handen in zijn hals en kuste hem. En in plaats van haar weg te duwen, kuste Noël haar terug.

Later probeerde Noël zichzelf wijs te maken dat hij de kus alleen maar had beantwoord omdat hij Sandrine niet wilde

kwetsen. En omdat hij helemaal in de war en overweldigd was. Het was tenslotte zijn eerste echte kus. Alleen was dat maar de halve waarheid. Hij had Sandrine ook gekust omdat ze heerlijk zacht en warm aanvoelde.

Het was in elk geval snel weer voorbij, want opeens werd de deur achter Sandrine opengerukt. In de deuropening stond Ben vol ongeloof naar hen te kijken.

‘Klootzak!’ hoorde Noël hem zeggen. Toen knalde hij de deur weer dicht.

Sandrine rolde met haar ogen.

Noël haalde verlegen zijn hand door zijn haar. ‘Ik moet nu echt gaan,’ zei hij.

Even later rende hij bijna het huis uit. Helaas ging ook Sandrine naar huis en dat ontging Ben natuurlijk niet. Hij was ervan overtuigd dat ze allebei alleen maar waren vertrokken om ergens anders ongestoord verder te gaan met kussen.

De volgende dag had Noël geprobeerd het aan Ben uit te leggen, maar die geloofde hem niet. En dit was dus zijn wraak...

En nu zat hij achter de struiken bij de gymzaal toe te kijken terwijl de brandweermannen aan de andere kant van het plein de brand blusten. In het licht van de koplampen glansden de grote plassen op het schoolplein, die door het bluswater waren ontstaan.

Ze zullen me gaan zoeken, dacht Noël. Het was namelijk wel duidelijk dat de brand niet toevallig was ontstaan. Waarschijnlijk was de politie al gewaarschuwd en onderweg. Of zelfs al aanwezig.

Wegwezen, dacht Noël, en hij trok zijn been op om overeind te krabbelen. Er ging zo'n hevige steek door hem heen dat hij het bijna uitschreeuwde van de pijn, maar hij klemde zijn tanden op elkaar.

Nog een nieuwe poging. Deze keer lukte het hem op te staan. Zijn been voelde alsof iemand er met een mes in zat te porren.

Negeer de pijn! Weg hier!

Hij strompelde in de schaduw van de struiken langs de gymzaal. Links daarvan was een wandelpad dat langs het sportveld liep en daarna naar de straat. Als hij dat had bereikt...

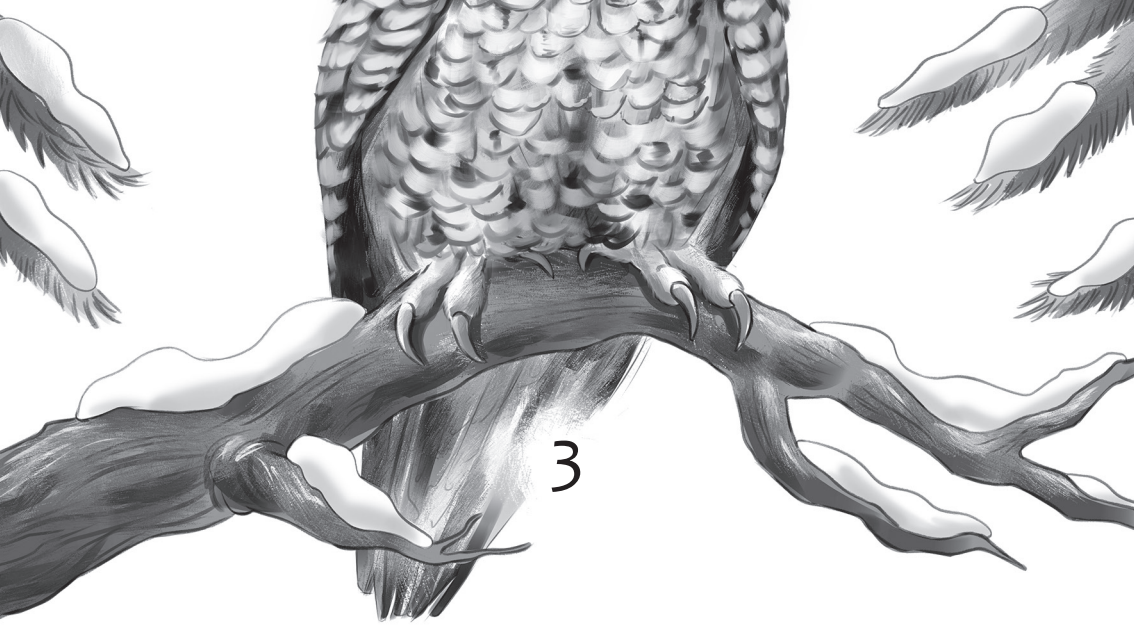
Maar opeens scheen er een fel licht in zijn gezicht en werden zijn gedachten overhoopgegooid. Er stond iemand met een zaklamp recht in zijn ogen te schijnen.

‘Wie hebben we hier?’ vroeg een barse mannenstem.

Noël wilde antwoord geven, maar kon geen geluid maken. Zijn tong zat aan zijn gehemelte vastgeplakt, zijn hart bonkte en zijn been deed vreselijk zeer.

‘Wat doe je hier?’ vroeg de man door. Hij was groot en zwaar. Meer kon Noël niet zien, want de zaklamp verblindde hem.

Noëls hartslag dreunde nu in zijn oren. Het leek wel of er een reusachtige klok boven hem heen en weer zwaaide. Het spel was uit; hij had verloren. En het kon hem helemaal niets schelen. Hij deed zijn ogen dicht. Toen zakte hij door zijn benen en viel voorover.

Toen hij wakker werd, was alles om hem heen wit en licht.

Hij lag in een hoog bed en daarnaast zat Karin, de tante van wie hij tot een half jaar geleden had gedacht dat ze zijn moeder was.

Haar ogen waren rood en gezwollen en vielen erg op in haar bleke gezicht.

‘Wat haal je toch allemaal uit, Christian?’ vroeg ze verwijtend en ze kneep in het vochtige papieren zakdoekje dat ze vasthield.

Christian. Dat was de naam die Karin en Michael voor hem hadden gekozen. Alleen noemde hij zichzelf Noël, sinds hij had gehoord dat dat zijn echte naam was.

‘Waar ben ik? In het ziekenhuis?’ vroeg Noël. Zijn stem klonk heel raar.

Hij had geen flauw idee hoe hij van het schoolplein hier terecht was gekomen. Het felle licht in zijn ogen was zijn laatste herinnering – daarna was alles zwart geworden.